

ницата. А за Адама и Ева казватъ: „Защото били много чисти и святи, затова ходѣли голи, а дѣцата били грѣшни, тѣ да се облѣкатъ“. Но тамъ е въпросътъ: Адамъ е билъ мързеливецъ, търговецъ наедно; ако бѣха много почтени хора, Господъ не би ги изпѣдилъ изъ рая. Не е ли така? Но веднѣжъ ги е изпѣдилъ—азъ сега като нѣкой адвокатъ говоря—тѣ не сж били почтени. Какво ще кажете вие: ако бащата и майката бѣха много почтени, Господъ би ги държалъ въ рая, не би ги изпѣдилъ. Тѣй че, не произлизате отъ много благородна фамилия — не само вие, но всички.

И сега Христосъ казва — той, Христосъ, разбира много добрѣ — „Блажени, но по-блаженъ е онзи, който слуша Словото Божие“, т. е. онова, божественото, възвишеното, туй, което не е излѣзло отъ рая. По-хубаво е да слушашъ туй, божественото, което не се е измѣнило, отколкото да си сукалъ млѣкото на туй, което се е измѣнило. И туй, великото, то е божественото Слово, което живѣе въ васъ вѣтрѣ, а не отвънка. Видите единъ красивъ учителъ, и ученицитѣ му казватъ: „Отличенъ е нашиятъ учителъ! Като него нѣма!“ Азъ зная, ученицитѣ въобще тѣй правятъ. Единъ день се хвалятъ: „Нашиятъ учителъ, той глава има, та какъ прѣдава ясно, та по история, по естествена наука, по химия“, въодушевляватъ се ученицитѣ. А слѣдъ два-три мѣсеца, гледашъ, почнатъ да ставатъ недоволни, нѣкой получилъ двойка или единица и казва: „Азъ го мислѣхъ, че е нѣщо, но той не е нищо.“ Защо?—Двойка му турили, единица. Туй е повърхностно разбиране. Вие казвате: „Има Господъ“. Защо?—„Кжца имамъ, пари, дѣцата ни сж здрави, има Господъ“. Но, щомъ умре бащата, казвате: „Не зная дали има Господъ“, а като умре майката, почнешъ още повече да се съмнѣвашъ, дѣцата ти умратъ, и тогава ще кажешъ: „Ако имаше Господъ, той нѣмаше да ги вземе отъ земята, но, понеже ги взе, азъ се усъмнихъ въ този Господъ, че е мждъръ.“ Господъ не е